

Méltóságos Uram,
Kedves Professzor ur!

A levélrengetegben mely Önhöz érkezik el-
vész majd az én igaz szivből fakadó gratulációm, mégis meg kell ezt
irnom, mert évekkal ezelőtt az a nagy szerencse ért, hogy Önt sze-
mélyesen is megismerhettem, nemcsak mint tudóst, hanem mint igaz,
érező embert láthattam.

Rövidén, Professzor urhoz méltóan, egyenes szivvel,
szembe-néző szemmel szeretnék egy merész kérést tenni Önhöz.-

Miskolci tanár vagyok, szegény iskolában tanítok,
megdöbbenve látom a gyermeknyomor szörnyüségait, az éhezőlernon-
gyolt gyereksereget. Ezeket még a tél előtt segíteni kell, az embe-
rek adományokat nehezen adnak.

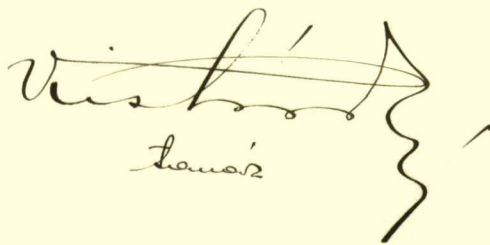
Professzor ur! jöjjön el Miskolcra, tartson egyet-
len előadást e szent, jótékony célra. A mi nagy-de esemény és tudomá-
nyraszomjas városunk nagy-nagy szeretettel fogadná Önt, aki ma
a Tudásnak, az Emberiességnek szimbóluma ebben az országban.-

Merész, szinte nevetséges a kérés, hogy az én egy-
szerű kis cserkészcsapatom rendezésében adjon elő a Nobel-dijas
tudós--, de ismerem Szentgyörgyi Albertot, ez a merészség- a cél
érdekében--megértést fog nála találni. Öntől hallottam egyszer egy
előadásában, hogy nem a szavak, hanem a lendület teszi sokszor az
előadást. Most én is a lelkem szeretetével, lendületével hívom
Önt, nem szavakkal, hiszen ahoz gyenge vagyok.-

Kérem ne haragudjon kérésemért, a Szentgyörgyi
Albert szeme megért engem.-

Igaz őszinte tisztelője vagyok:

Miskolc, 1937. nov. 8.

Lauvitz

László Lauvitz, Miskolc, Halom u. 10.